

Tiểu thư kiêu kì

Contents

Tiểu thư kiêu kì	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	7
5. Chương 5	10
6. Chương 6	13
7. Chương 7	15
8. Chương 8	18
9. Chương 9	23
10. Chương 10	24

Tiểu thư kiêu kì

Giới thiệu

Giới thiệu nhân vật: - Trương Tuyết Hoa: (16t) đại tiểu thư của tập đoàn Phương Đông, sở hữu gương

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-thu-kieu-ki>

1. Chương 1

Chap 1:

Reng...reng.....

- Cái gì thế này? Hoa uể oải hỏi với giọng ngáp ngủ – Mình nhớ đâu có đặt chuông báo thức.
- Tôi đặt.
- Con nào nói thế hả? Để im cho chị ngủ ngủ? Hoa tức giận gào lên. (đang yên giấc nồng thì chẳng)

- Bà có dậy ngay cho tôi ko? Trinh hét lớn với công suất gấp chục lần 1 chiếc loa thùng.

“Rầm” Hoa ngã khỏi giường, theo phản xạ vội bịt tai, luôn miệng xin tha:

- Á, em xin lỗi chị Trinh, chị tha cho em, lần sau em ko dám nữa.

- Haizz lần nào bà chả nói vậy, có bao giờ nghe tôi đâu – Trinh thở dài, hết cách với nhỏ bạn thân.

- Sr nốt lần này nha, Trinh xinh đẹp dễ thương – Hoa làm mặt cún con – Tôi hứa đó.

- Kệ bà tôi xuống dưới đây – Nhìn mặt con bạn Trinh ko thể nào giận nó được đành giả vờ giận quay đi. (Nhìn mặt Hoa đáng yêu cực)

15’ sau nó đã có mặt ở dưới nhà ngồi vào bàn ăn sáng.

- Bố mẹ đâu anh trai? Sao chỉ có 3 đứa mình vậy? Hoa hỏi

- Đi Mĩ rồi. Anh thấy bố bảo công ty bên đó có chút chuyện, mẹ sang đó đi du lịch luôn, chắc phải 2 tháng nữa mới về. Nam trả lời.

- Ukm. Ế, sao 2 người mặc quần áo giống nhau thế? Đồ đôi à? Đi chơi lẻ hả? Xấu lắm nha. Hoa xoắn tròng mắt mà ko để ý bên cạnh mình có 2 người sắp bốc hỏa đến chết.

“Cốc” Trinh cầm thìa gõ vào đầu Hoa, hét lên với ngữ khí vô cùng tức giận:

- Bà khùng hả? Hôm nay khai giảng. Tôi với bà đi học trường Nguyễn Trãi.

- À, hôm nay khai giảng. Thế sao anh lại mặc đồ giống Trinh thế? Hoa như vỡ lẽ rồi quay qua hỏi Nam

“Cốc” tập 2, Hoa “vô tội” lại phải hứng chịu thêm 1 cơn thịnh nộ:

- Anh với chúng mày học cùng trường đó – Nam gào ko kém Trinh là mấy (2 ông bà này là ny mà lại ^^)

- Oh

- Sao anh lại có đứa em gái như mày chứ, ko bao giờ quan tâm đến người anh trai tốt bụng này hết. Haizz

- Nam than thở (đầu ông này có vấn đề vừa hét đã thở dài)

Lại ca bài này à ông anh ko có tác dụng gì đâu.

- Cái gì mà ko quan tâm hả?

- Thế mày làm được gì cho anh.

- Nó đó – Hoa vừa uống sữa vừa chỉ tay về phía Trinh – Ko phải đứa em này mang tới thì ny anh từ trên trời rơi xuống chắc.

- Ko tính

- Ko tính cũng phải tính

- Bọn anh yêu nhau ngay từ lần đầu gặp ở nhà bác Đông chứ.

- Thì chả em giới thiệu còn zề.

- Em ...@5\$^

- Anh ...\$#^#4

(2 người này hay cãi nhau chứ thật ra thương nhau lắm á)

- Trật tự! Tiếng hét của Trinh làm cả 2 anh em đứng hình vài giây. Ko cãi nhau nữa nhưng vẫn quay qua lườm nhau chấy cả quần áo.

- Bà đi lên phòng thay quần áo, còn anh đi chuẩn bị xe. Hôm nay em muốn chính anh đưa bọn em đi học – Trinh nói như ra lệnh. Làm gì có ai dám ko nghe chứ. Ko nghe thì chỉ có nước chui xuống đất trốn mới mong thoát khỏi cô nàng.

5’ sau 3 người yên vị trên chiếc Mercedes của Nam.

10' sau họ có mặt ở trường Nguyễn Trãi để dự lễ khai giảng. Từ hôm nay cuộc đời của Hoa sẽ có 1 bước ngoặt mới. Và người tạo ra nó ko ai khác chính là Tân.

2. Chương 2

Chap 2:

Vừa bước xuống xe 3 người nghe thấy rất nhiều lời xì xào bàn tán:

Girl 1 nói như gào lên : hôm nay anh Bảo Nam đi cùng 2 đứa con gái chúng mày ơi!

Girl 2: chắc ko phải gf của anh chứ?

Boy1: ổng lạnh như băng vậy thì ai yêu

Boy2: đúng đó

Girl1: ko bằng ng ta nên các ông ghen tức hả

.....

Nam thì vẫn lạnh lùng bước đi vì anh ko thích thể hiện tình cảm hay bất cứ thái độ gì ở trường (ông này thích giữ hình tượng ấy mờ). Trinh hơi cười mỉm rồi bước nhanh theo Nam. Còn Hoa thì hơi tức giận vì ko mấy ai để ý đến nhan sắc của cô (đã nói trước cô này hơi kiêu chút mờ)

Suốt buổi lễ khai giảng Trinh hơi bực bội vì ánh nhìn soi mói của mọi người “Biết thế lúc sáng tự lấy xe đi cho khỏe”. Còn Hoa lại rất vui (rõ bệnh). Khai giảng xong các học sinh mới theo CGCN đi nhận lớp. Vừa nghe thấy cô giáo nói từng em tự giới thiệu về mình thì Hoa đã hăng hái đứng lên với vẻ mặt ko thể vui hơn. Cô cười vui vẻ khiến bao đôi mắt trong lớp biến dạng (thành hình trái tim hết cả):

- Mình là Trương Tuyết Hoa, em gái của anh Bảo Nam.

Oh – Gần như cả lớp đồng thanh (chỉ chưa có một người ko nói gì) – ra là em gái

- Mình là Nguyễn Kiều Trinh, bạn thân của Hoa – Trinh giới thiệu

- Đồng thời là gf của anh Nam, chị dâu tương lai của mình đó – Hoa vui vẻ chen vào.

Trinh tức giận quay qua lườm Hoa một cái. Mặc con bạn đang vô cùng tức giận, trong lòng Hoa đang vô cùng vui sướng. “Trinh đã được đóng dấu có chủ quyền mà lại còn của ông anh mình thì chả có anh nào dám lại gần đâu. Làm như vậy vừa bảo vệ được tình yêu trong sáng của 2 người đó vừa giúp mình trở thành super star” Cô đang tự kiểm chế để ko ngứa mặt lên trần phòng học cất lên 1 điệu cười khả ố.

Sau màn “chen ngang” vô duyên của Hoa đám con gái buồn trông thấy còn bọn con trai thì ko đứa nào dám có ánh mắt “tình cảm” với Trinh nữa mà hầu hết đều quay sang hâm mộ cô bạn gái xinh xắn mang tên Tuyết Hoa, quan trọng nhất là cô tự do chưa có chủ. Đó là 1 sự lựa chọn an toàn với những kẻ chưa muốn Bảo Nam hạ độc thủ. (nhưng người tính ko bằng trời tình, vẫn có 1 kẻ từ đầu chí cuối ko nói câu nào nhưng lại lộ ra tia nhìn đầy ẩn ý và cái nhìn đó lại hướng về phía Trinh)

Đội 34 con người trong lớp giới thiệu xong thì anh chàng thứ 35 (Tân đó) của lớp đứng dậy tự giới thiệu về mình một cách vô cùng súc tích và ngắn gọn:

- Trần Duy Tân, ko thích girl, thích boy, ko gay.

Cả lớp 10A1 (quên chưa nói 2 nàng nhà ta học 10A1, lớp học tốt nhất trường đó) há hốc mồm nhìn cậu bạn vừa đứng lên phát biểu một câu nói bất hủ (xứng đáng ghi vào lịch sử vàng son của 10A1). “Đẹp trai mà độc” chắc hẳn đó là ý nghĩ của tất cả mọi người vào giờ phút này. Có thể nói đây chính là bản sao vô đối của anh Bảo Nam.

Vốn thích làm quen, Hoa bước về phía cuối lớp chào và nở một nụ cười tươi:

- Chào bạn, mình là Hoa rất vui được làm quen với bạn.

- ko vui – Tân đáp cụt lủn

- Vậy sao? Nhưng mình chỉ muốn làm quen 1 chút, ko phiền bạn chứ? Hoa cố gắng tiếp tục mặc dù trong lòng đang bốc hỏa.

- Phiền – Tân đáp ko thèm ngước mắt lên nhìn Hoa.

- Vậy thôi, chào bạn. Hoa cố nặn ra một nụ cười trên gương mặt mình. Ngay lập tức cô chạy về chỗ kéo Trinh lao ra khỏi lớp rồi chạy qua lớp Nam kéo anh đi theo mình. Cô tức, cô hận, cô căm giận hằn. Suốt 16 năm trời chưa bao giờ cô bị 1 tên con trai nào cho tức giận đến thế, hằn dăm coi thường nhan sắc của cô.

Nam bị Hoa lôi đi mà chẳng hiểu gì cả bèn quay sang nhìn Trinh với ánh mắt mong đợi 1 câu trả lời cho toàn bộ những việc này. Trinh ghé tai Nam nói thầm những việc đã xảy ra nhỏ nhất có thể. Ngay lập tức tình hình thay đổi. Nam chạy vụt lên lôi Hoa và Trinh chạy ra khỏi trường. Xa khỏi trường 1 đoạn, Nam dừng lại ngửa mặt lên trời, bật cười một cách vô cùng sáng khoái như là từ bé tới giờ mới được cười vậy. Trinh ngạc nhiên:

- Anh bị sao thế?

- Ko có gì. Ha...ha... Con nhỏ kia giờ ko kiêu dk nữa rồi H.a.....ha.....

(ông ý sợ làm mất hình tượng hotboy “nạnh nùng” nên mới bay ra khỏi trường đó)

Trinh lắc đầu nhìn bf của mình cười hạnh phúc còn con bạn thân đang bốc hỏa. Trong đầu cô bỗng lóe lên 1 suy nghĩ: “Liệu cậu Tân đó có phải là người sẽ làm sụp đổ sự tự kiêu trong lòng con bạn thân của mình, là người mang đến tình yêu cho nó ko?” Trinh hoàn toàn ko hiểu tại sao cô lại nghĩ như vậy nữa nhưng cô đâu biết đó lại chính là dự đoán về tương lai.

3. Chương 3

Chap 3:

Sau khi đấu đá 1 hồi với Nam xong, Hoa lôi 2 người đi ăn kem. Phải ăn kem, ăn để làm dịu bớt cái cục tức này. Nếu ko chắc chắn nó sẽ thiêu đốt cô thành tro bụi.

- Chị ơi, cho em 1 ly kem socola nữa. Hoa giơ tay gọi chị phục vụ

- Bà ăn gì lắm thế? Trinh nhìn con bạn thân đầy thán phục.

- Mới ly thứ 12, nhiều nhận gì đâu. Hoa thản nhiên trả lời

- Mà thích ăn thì tự bỏ tiền ra mà mua. Sao bắt anh bao hả? Nam gào lên. Ngay lập tức tất cả mấy chục con mắt trong quán lập tức quay ra nhìn cậu.

“Thằng này ko thương e gái gì cả” – Nhiều người lắc đầu tỏ vẻ chán nản.

Hoa cười đắc thắng: Thấy chưa? Ngoan ngoan đi.

- Mà..... được lắm. Grr

- Dĩ nhiên – Hoa nhún vai – e gái a mà.

- Stop. 2 người ko cãi nhau ko chịu được hả? Trinh tức giận

- Tôi nghe bà lần này, tha cho hần.

- Hạ họa chưa?

- Chưa, đời nào dễ thế – Hoa nói nghe rõ sự tức giận đang dâng trào – Hần ko chịu nhìn tôi, coi thường tôi, bà bảo làm sao mà tha dễ dàng thế dk.

- Vậy bà định thế nào?

- Tôi sẽ trả thù – Hoa gần giọng – Phải khiến hần quỳ xuống dưới chân tôi, xin làm bf của tôi rồi tôi sẽ đá hần.

- Nhất định phải vậy hả?

- Đương nhiên – Hoa nói rồi quay sang Nam – E cấm anh ko được nói chuyện này với bất cứ ai. Anh phải giúp khi e cần, ko được ngăn cản bất cứ chuyện gì e làm. Nếu ko tất cả tội lỗi của a e sẽ đổ lên đầu nó. (Ý nói Trinh đó)

- Rồi, anh biết rồi. – Nam trả lời giọng ỉu xiu. Tại vạ thế đấy, ai bảo đi yêu bạn thân nó làm gì để bây giờ bị nó ngược đãi, lấy người anh yêu ra làm con tin, như vậy thì làm sao anh dám ko nghe lời nó chứ.

- Tốt, từ mai bắt đầu kế hoạch “cầm cửa”

7.00 a.m

Vừa bước vào cửa Trinh đã nghe thấy tiếng đứa nào như Hoa. Ko, ko thể nào bây giờ mới là 7.00, 1 tiếng rưỡi nữa mới vào học nó ko thể dậy vào lúc này được. (trường cấp III này 8h30 mới vào học) Nhưng đập vào mắt Trinh là 1 hình ảnh cô chưa bao giờ trông thấy, nó...con Hoa.... đang nhảy nhót tưng bừng trong nhà bếp.

Thấy con bạn thân, Hoa lôi ngay vào, dúm vào tay nó 1 tập giấy:

- Bà đọc đi đây là những gì tôi tìm hiểu được về tên “sắp bị cưa”

Tên: Trần Duy Tân

16t

Đại thiếu gia tập đoàn thời trang ANJ

Sở thích: thiết kế thời trang, thể thao

Chỉ chơi với con trai, ngoài người thân đặc biệt ghét con gái, thích màu tím.

- Vì cái sở thích của thằng đó mà bà diện nguyên 1 cây tím như vậy hả? Trinh nhìn còn bạn bằng ánh mắt ko thể ngạc nhiên hơn. Con bạn nó hiện giờ mặc 1 chiếc áo pull tím, chân váy tím và một đôi giày cũng tím. Quả thật nếu cho nó đi dự cuộc thi về sắc màu chung thủy thì cái giải quán quân ko thể trao cho ai khác được.

- Dĩ nhiên, tôi phải cưa đổ hần mà.

- Mặc xác bà, tôi ko quan tâm. Anh Nam đâu?

- Cái đồ có tình yêu quên tình bạn. Ông ta chết rồi xác đang ở trên phòng ấy.

- Ôi! Tình yêu của e. E đi theo a đây. Trinh giả vờ đau khổ rồi lao lên phòng Nam mặc kệ con bạn đang tức nổ ruột.

Cô tức, giận con bạn chí cốt nay lại theo phe a cô mà ko theo cô. Nhưng ko sao, động lực lớn nhất thúc đẩy con người chẳng phải là sự tức giận sao. Ko việc gì phải tốn hao quá nhiều sinh lực, cứ tích lũy ở đó để chờ cơ hội cô cho nổ banh xác 2 con người đáng ghét kia.

Ăn sáng = nạp sinh lực = “cầm cửa”

Hôm nay tức giận ko thèm đi với 2 người kia, cô tự lái chiếc Audi của mình đến trường, bỏ rơi 2 người kia ở nhà cho bơ vơ. Vừa đến nơi là lập tức lao lên lớp để nghĩ cách sao cho hần đổ 1 cách nhanh nhất. Nhưng sao đầu óc hôm nay chậm chạp thế này, ko nghĩ ra được cái gì cả. Suốt cả buổi tối hôm qua cô lên mạng tìm cách cưa cẩm (thì toàn người ta cưa chứ có đi cưa ai bao giờ đâu mà biết) thì toàn thấy cách cưa gái chứ của trai thì chả thấy đâu. Internet đúng là cái thứ vô tích sự (ấy ấy, nói thế phải tội chết) Ko nghĩ nữa ngủ cái đã, tối qua đã được ngủ tỵ nào đâu.

Reng.....reng

- Ê, dậy đi mày. Trinh lay lay con bạn đang ngủ ko biết trời đất là gì. Sao con này ngủ lảm thế. 3 tiết rồi mà nó vẫn ngủ. Mấy ông bà giáo viên gọi mãi ko dậy định lôi nó xuống phòng hội đồng. Thấy vậy cô đành ra tay nghĩa hiệp, xin cho nó ngủ vì nó đang ốm ko ngủ được từ hôm qua tới giờ. (rõ phét) Bây giờ làm sao để gọi nó dậy đây, con nhỏ này mà ngủ thì ko tài nào gọi nổi, đang ở lớp làm sao có thể đánh đập hay hét vào tai nó được cơ chứ. Đi nhờ anh Nam giúp vậy.

Nam bị Trinh lôi đi có phần hơi tức tối nhưng dù sao anh cũng ko dám cãi lại Trinh (yêu mà thế này thì lúc cưới còn khổ nữa): – Nó ngu kệ nó e quan tâm làm gì?

- Anh lạ nhỉ? Phải cho nó ăn chứ.

Lôi được Nam đến lớp mình thì Trinh lại ko thấy Hoa đâu cả. Vội vàng cô chạy vào hỏi mấy bạn trong lớp:

– Hoa đâu rồi vậy mấy bạn?

- Đi theo Tân xuống canteen rồi

- Ukm, tks nha.

Con nhỏ này quyết tâm thực hiện kế hoạch trả thù của nó rồi. Xuống đó xem cho đỡ buồn vậy.

- Xuống canteen đi anh – Trinh rủ Nam

- Uk, đi, anh cũng đang đói – Nam hào hứng

- Xin lỗi, mình có thể ngồi bàn này được chứ? – Hoa bê khay thức ăn đến đúng bàn Tân đang ngồi và hỏi một cách tự nhiên đến mức tối đa.

- Tùy – Tân ko liếc mắt nhìn Hoa đến một cái.

- Vậy cảm ơn nha! Lửa giận đang bùng lên nhưng Hoa tự nghĩ phải kiềm chế, kiềm chế.

Ngồi ăn cùng bàn thế này Hoa mới có cơ hội nhìn rõ khuôn mặt Tân. Cậu có làn da trắng như con gái vậy, có khi còn hơn nữa, đôi mắt to, lông mi dài, mũi cao. Quả thật nếu liếc sơ qua người ta sẽ khẳng định ngay là con gái.

- Nhìn đủ chưa? Thấy cô bạn kia cứ nhìn mình từ lúc tới giờ, cậu ko kìm được phải cất tiếng hỏi, trong giọng nói đó có pha chút tức giận.

- Cũng gần đủ rồi. Hoa nói rất vui vẻ ko có gì là ngượng ngùng cả

Nghe vậy Tân lập tức đứng dậy bước đi. Hoa vội chạy lại đứng chắn trước mặt cậu hỏi: – Cậu đi đâu?

- Về lớp

- Sao lại về

- Ăn xong về

- À, mình về cùng cậu nhé?

- Ko

Nói xong Tân quay bước đi luôn, để lại ở canteen một gương mặt trắng bệch ko có chút sức sống nào.

Trinh và Nam chứng kiến từ đầu tới giờ ko khỏi cảm thương cho Hoa và khâm phục Tân.

- Lần đầu có kẻ thế này phải ko e? Nam hỏi giọng thích thú

- Vâng nhưng e có 1 vài suy nghĩ điên rồ anh ạ. Trinh nói có chút ngượng

- Sao thế?

- Anh có nghĩ Hoa sẽ thích cậu ấy ko?

- Có thể. Nam nghiêm túc trả lời

- Cái gì? Trinh hét lên. Cô ko thể nào tin vào câu trả lời đó của Nam. Trinh nghĩ anh đùa nhưng khi nhìn Nam thì cô biết anh nói thật.

- Anh nói thật đó. Có lẽ thằng nhóc đó sẽ là người duy nhất mà nó thích. Mình về thôi em. Anh ko muốn ăn nữa. – Nam hiểu em gái mình mà. Nó chưa bao giờ có một chút tình cảm nào cho ai, dù có đẹp trai giàu có thế nào đi chăng nữa vì họ luôn sẵn đón, yêu chiều nó. Bây giờ lại xuất hiện 1 chàng trai đi ngược lại những hành động đó và hơn cả là nó lại chú tâm vào anh ta. Nó sẽ thích người đó, anh chắc chắn vậy nhưng

chàng trai đó liệu có thích nó ko. Anh mong sao nó sẽ ko phải chịu nhiều đau khổ vì tình yêu đầu đời này của mình.

Nghe Nam nói mà Trinh như ko tin vào tai mình nữa. Nhưng cô biết anh ko đùa vì giọng nói của anh ko chỉ nghiêm túc mà còn pha chút buồn rầu. Cô biết tại sao anh buồn và cô cũng mong những gì anh nghĩ sẽ ko bao giờ xảy đến với con bạn thân nhất của mình. Cô mong nó được hạnh phúc như cô và anh trai nó bây giờ vậy.

Bị Tân làm ách mặt, lửa giận trong Hoa bùng lên dữ dội hơn bao giờ hết. Cô tự thề với lòng mình: “Trần Duy Tân, tôi sẽ bắt anh phải yêu tôi, nếu ko tôi ko phải là Trương Tuyết Hoa”

Suốt 1 tuần sau đó Hoa làm đủ mọi việc để gây chú ý với Tân: đi ăn cùng, cố ý va vào Tân, hò hét cổ vũ tại những trận thi đấu thể thao, “vô tình” gặp ở khu mua sắm, nhà hàng, Tiếc rằng tất cả những hành động đó đều bị Tân phớt lờ. Cậu thậm chí 1s cũng ko để tâm đến Hoa.

4. Chương 4

Chap 4:

Hôm nay là 1 ngày trời nắng đẹp, không khí mát mẻ lan tỏa khắp ko gian. Quả thật ông trời đã vô cùng hào phóng khi ban tặng ngày hôm nay. Vậy mà có 1 kẻ to gan ko những ko hưởng phúc mà còn để lộ ra 1 bộ mặt ghê rợn đáng kinh sợ làm ô uế cái ngày đẹp trời này. Ko ai khác đó chính là Hoa tiểu thư của chúng ta.

Sáng này Hoa thức dậy với khuôn mặt ko thể tệ hại hơn được nữa. Cô than thở khóc lóc kêu gào suốt cả đêm vì cả 1 tuần nhục nhã vừa rồi. Cô bị 1 tên “vừa xấu vừa kiêu” (anh Tân đẹp trai thế mà chê xấu. Xấu thì cho e nha chị Hoa ^^) bơ đi thì còn cái nhục nào bằng cái nhục này cơ chứ. Mình là mỹ nhân mang trên mình 1 sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành, có điểm nào ko xứng với cái tên “nhật lá đá ống bơ” như hắc chứ. Trời ơi là trời, ông sinh ra con xinh đẹp mỹ miều, thiên hạ đệ nhất mỹ nhân thì sao còn sinh ra hắc. Làm ơn thì làm cho chót chứ sao làm 1 nửa thế hả. Nếu đời này mà ko bắt hắc quỳ gối thì chắc chắn sẽ leo lên tận trời mà hối tội ông.

“Hôm nay ko theo hắc nữa. Cả tuần mệt chết rồi.” – Hoa vừa vsen cửa tự nghĩ. Hôm nay cô dành 1h 1 buổi nghỉ xả hơi khỏi cái kế hoạch “giữ gìn tự trọng” (là đi cửa anh Tân đó)

Vừa bước xuống nhà Hoa đã nghe thấy anh cô rên rỉ với Trinh:

- Trinh ơi, em làm gì nó đi. Nó cứ thế này thì anh chết mất.
- Sao vậy anh?
- Nó cứ như con thần kinh mới trốn trại: cả đêm hôm qua nó hết khóc rồi lại cười, hết cười rồi lại gào, hết gào rồi lại khóc. Em thử nghĩ xem như thế thì làm sao anh ngủ nổi.
- Cái gì hả? – Nghe Nam nói mà Hoa ko khỏi tức giận, ngay lập tức cái loa phóng thanh được vặn ở mức to nhất. Rồi cô nhanh chóng lao xuống nhà với tốc độ ngang tên lửa.
- Cái dzề là cái dzề? Nam hỏi với giọng ngây thơ vô số tội
- Sao dám nói xấu e hả ? Hoa chỉ mặt Nam hỏi tội, rồi quay sang mắng Trinh – Sao bà ko bênh tôi, ngồi nghe ông này nói xấu tôi là sao hả?
- Thôi bà bớt giận đi – Trinh khuyên giải nhẹ nhàng – Bây giờ bà nói cho tôi nghe chuyện gì mà khiến bà có cái hành động ko thể chấp nhận đk vào buổi tối hôm qua thế hả ?
- Tôi chả có hành động gì ko chấp nhận đk cả – Hoa nhún vai trả lời
- Bà nói nhanh đi – Trinh đã hơi mất bình tĩnh
- Ừ thì nói, bà ghê thế nhưng tôi chỉ nói 1h bà thôi. Hoa hạ giọng rồi lôi Trinh ra vườn.

@#%\$&\$@\$\$^%&..... Đó mọi chuyện chỉ có thể thôi đâu có nghiêm trọng như tên thần kinh kia nói với bà đúng ko ? Hoa kể cho Trinh những suy nghĩ của mình đêm hôm qua.

- Ha.....hhhhhhaaaaa.....

Hoa bỗng giật mình vì âm thanh vừa phát ra. Ngay lập tức cô quay ra nhìn Trinh với ánh mắt ko thể « triu mến » hơn dk nữa.

- Cười cái gì ? Hoa gần giọng

- ko có g..ì. Tại ngh..e bà k..ể ..thấy n..gu qu...á. – Trinh vẫn ko nín dk cười mặc kệ đang có 1 viên đạn vô hình bay tới phía cô.

- Cười trên nỗi đau khổ của tôi. Bạn bè tốt nhỉ ?

- Tôi thấy bà đâu có đau khổ, thần kinh thì có. Những hành động anh Nam miêu tả thực ra là có đúng ko ? Trương Tuyết Hoa nhà ta cũng có ngày ‘điên vì tình’ cơ đấy. Trinh cố nhấn mạnh 3 chữ ‘điên vì tình’

- Điên cái đầu bà. Hắn là kẻ thù, là nỗi nhục của đời tôi

- Biết đâu dk đấy ‘ghét của nào trời trao của nấy’ mà

- Riêng hắn thì k bao giờ

- Chưa chắc. Trinh mỉm cười tinh quái rồi đột ngột hét lên : TRƯƠNG TUYẾT HOA THÍCH TRẦN DUY TÂN rồi chạy ngay lập tức vì cô còn trẻ còn nhiều mơ ước chưa muốn chết vào lúc này.

- CÁI GÌ HẢ ? Hoa ngạc nhiên, đứng hình mặt chuyển từ trắng bệch sang đỏ rực vì lửa giận. Theo phản xạ cô lập tức đuổi theo kẻ vừa chọc giận mình. NGUYỄN KIỀU TRINH, ĐỨNG LẠI.

- Tôi đâu có ngu – Trinh cười cợt đáp lại – Đứng lại để bà giết à ?

- Tôi mà bắt dk thì bà chết.

- Lêu...lêu

- AAAAAAAAAAAAAAAAAA.....

Cả 2 chắc sẽ cứ đuổi nhau khắp vườn nếu Nam ko gọi về đi học. Vừa đi 2 bà còn vừa lườm nguýt, nói đùa, chém gió làm cái người ‘vô tội’ là Nam đây phải hứng chịu. Anh cảm thấy số mình thật khổ khi đi yêu thương 2 người con gái này. (đây người muốn mà ko dk đó anh Nam ^^)

Vừa bước xuống xe 3 người đã bị vây quanh bởi 1 đám nam sinh.

- Cậu thích tên Duy Tân hả ? – Nam sinh 1 tỏ vẻ đau khổ hỏi

- Đùng thích hắn nhá, Hoa ơi – Nam sinh 2 cũng khổ đau ko kém

- À...chuyện này..thì... Hoa lấp bắp ko biết trả lời thế nào. Định quay sang cầu cứu 2 người kia thì họ đã lên đi từ lúc nào để mặc cô với ‘cái đám’ này. Anh tốt với chả bạn thân, lúc cần thì lủi mất. Bỗng 1 bàn tay to khỏe nắm lấy tay cô kéo cô ra khỏi đám hỗn loạn. Ko có bất cứ phản kháng nào, Hoa cứ thế bị lôi đi, đến khi định thần lại thì trên mặt cô ko còn từ nào để diễn tả. Là Tân – là kẻ đã phớt lờ cô hơn 1 tuần nay, vì lý do gì mà bây giờ hắn lại có mặt ở đây, lại còn cứu thoát cô khỏi 1 đám hỗn loạn, hắn định làm gì,..... Rất nhiều câu hỏi có quay vòng vòng trong đầu Hoa. 1 câu nói chột vang lên lôi Hoa trở về thực tại :

- Cậu ko sao chứ ?

- Hả ? À ừ ko sao – Hoa vô cùng bất ngờ vì cách xưng hô của Tân. ‘cậu’ cơ đấy. Ko biết tên này hôm nay có ăn nhầm phải cái gì ko.

- Vậy thì tốt. À mà tôi có 1 việc muốn nhờ cậu. Dk chứ ?

- Ừ, cậu nói đi – ‘Thì ra là có việc muốn nhờ, thảo nào tốt thế. Đúng là đồ đểu cáng’ Hoa nghĩ thầm trong đầu chứ cô ko phải đứa có vấn đề mà nói ra câu đó.

- 1 tuần nữa là sinh nhật Trinh đúng ko ?

- Trinh nào ? Hoa ngơ ngác
- Nguyễn Kiều Trinh, bạn cậu đó.
- À. Á – Hoa gật gù rồi chột hét lên – Sinh nhật nó. Chết rồi, quên bém đi mất
- Vậy là đúng phải ko ?
- Ủ nhưng có việc gì sao ? – Hoa có hơi bất ngờ vì ko nghĩ Tân sẽ hỏi cô về việc này.
- Minh muốn nhờ cậu việc này nhưng tuyệt đối phải giữ bí mật nhé.
- OK
- Là thế này...@\$^\$@U\$^\$%..... Tân ghé sát tai Hoa nói nhỏ đến nỗi nếu ko căng tai ra thì chắc cũng chẳng nghe dk gì hết
- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA..... Ngay sau đó 1 tiếng thét kinh thiên động địa vang lên. Ko cần nói cũng biết đó chính là ‘Hoa tiểu thư’ của chúng ta. Nhưng việc gì khiến cô hốt hoảng như vậy :
- C..ái ..gì.. ? Cậu ...nói cậu t..hích Tr..inh ..sao ? Ko từ ngữ nào có thể diễn tả vẻ mặt của Hoa lúc này. Nó phải tệ hại hơn từ ‘kinh khủng’ gấp 100 lần.
- Cậu bé bé cái mồm thôi, muốn cả cái đất nước này biết hả ? Tân vội vội vàng vàng ngăn cô bạn to mồm của mình lại.
- Chứ còn gì nữa. Chuyện này quá kinh khủng.
- Tôi thấy chẳng có gì là kinh khủng cả – Tân nhún vai trả lời, rất tự nhiên như đây là chuyện đương nhiên phải có vậy.
- Cậu bị khủng hả ? Nó là ny của anh tôi đó. Vậy mà cậu bảo tôi giúp cậu cưa nó sao ? Từ khi nghe cái tin kinh khủng kia, Hoa chính thức thay đổi cách xưng hô. Mức thân thiện ‘giả tạo’ của cô từ 100% nay chỉ còn 10%.
- Tôi đâu có bảo cậu giúp tôi cưa cô ấy. Bảo cậu giúp làm quà sinh nhật thôi mà.
- Tôi biết cái gì mà giúp cậu. Hơn nữa như thế chẳng phải phản bội anh tôi sao ?
- Làm gì mà cậu nặng nề thế – Tân hạ giọng – Chỉ là 1 món quà thôi. Tôi chỉ muốn cô ấy thích món quà đó. Như vậy đâu có thiệt gì cho cô ấy và cho cả anh cậu nữa.
- Nghe cũng có lý. Cậu nói tiếp xem nào (bạn iu ơi, sao dễ bị dụ quá vậy)
- Tôi muốn may cho cậu ấy 1 chiếc váy làm quà nhưng cần cậu giúp để biết về sở thích của cậu ấy : màu sắc, chất liệu,... Cậu hiểu chứ ?
- Hiểu nhưng tại sao tôi phải giúp cậu ? Trông cái mặt cô bây giờ rất chi là gian xảo.
- Tôi sẽ đồng ý 1 điều kiện bất kỳ của cậu – Tân thần nhiên
- Sure ?
- Tất nhiên. Tân khẳng định – Nam tử hán ko nói 2 lời. Cậu ra điều kiện đi.
- Tạm thời tôi chưa nghĩ ra. Khi nào có sẽ báo cho cậu biết. Nhưng nếu tôi đã giúp cậu thì ít nhất cũng phải thân thiện chút, coi tôi là bạn chứ.
- Cũng dk. Từ nay cậu là bạn tôi – Tân trả lời có vẻ hơi miễn cưỡng nhưng giọng cậu gần như ngay lập tức trở về với sự kiêu ngạo thường thấy – Cậu nên thấy vinh dự vì là người bạn khác giới đầu tiên của tôi đó.
- Cái gì ? Đầu tiên hả – Hoa vô cùng sững sốt
- Ủ
- Nhìn cậu như vậy mà bị con gái ghét sao. Chắc..chắc – Hoa tỏ vẻ thương cảm

- Vớ vẩn, là tôi ghét bọn đó. Tân tức giận, sao cô gái này có thể nghĩ anh bị con gái ghét cơ chứ. Đầu óc cô ta có vấn đề chắc – Con gái toàn 1 bọn vô duyên, xu nịnh, vô tích sự. Tóm lại là tôi ghét – Tân nói tiếp với giọng điệu châm chọc.

- What ? Cậu muốn chết hả ? 1 ánh mắt hình viên đạn được Hoa gửi đến chỗ Tân.

Cậu rùng mình nhưng kiên quyết chọc tới cùng:

- Đương nhiên là ko. Mà tôi nói nè cậu cũng nằm trong số đó đấy.

- AAA TRẦN DUY TÂN cậu đứng lại ngay cho tôi.

Nói xong Hoa đuổi theo Tân chạy khắp sân trường trước bao con mắt ngó ngang của mọi người

5. Chương 5

Chap 5:

Cả hai chạy vòng vòng khắp trường, kẻ đuổi người chạy, la ó ***** bới vô cùng rộn ràng. Người xưa nói 2 người đàn bà và 1 con vịt thì thành 1 cái chợ nhưng với hoàn cảnh hiện nay chúng ta có thể nói chỉ cần có tiểu thư Tuyết Hoa và công tử Duy Tân là có thể tạo thành 1 cái chợ. Chắc 2 người này sẽ tiếp tục đuổi nhau đến sức cùng lực kiệt nếu ko có công lao to lớn của chiếc chuông. Cả 2 chạy vội vàng vào lớp với những dòng suy nghĩ của mình

Hoa: “Sao lại đuổi theo hấn cơ chứ, như vậy thì còn gì là hình tượng hotgirl vạn người theo đuổi nữa cơ chứ. Hồng hết, hồng hết cả. Tất cả là do tên chết bầm kia. Thù mới, thù cũ ta sẽ trả cho bằng hết. Hãy đợi đấy”

Tân: “Sao ta lại phải chạy cơ chứ, cái bộ dạng lạnh lùng đầu rồi, sao lại chạy như đứa lên cơn quanh trường thế chứ. 1 tuần trước nó leo đèo theo mình mình vẫn lạnh lắm cơ mà, sao qua có 1 ngày mà nóng thế này. Ko ổn, hết giờ học phải ngay lập tức đi bệnh viện kiểm tra”

Cứ như vậy cho đến hết buổi học, 2 con người theo đuổi 2 dòng suy nghĩ khác nhau. Cô gái kiêu diễm đau đầu suy nghĩ về thù hận còn cậu chàng bánh trai kia lại ngẩn ngơ vì nghĩ mình có bệnh. Thật là thương cho các thầy cô giáo có 2 đứa học trò vô tích sự.

- EEEEEEEEEEEEEEEEEEE.... 1 tiếng thét chói tai vang lên cắt ngang cái suy nghĩ hận thù của Hoa cũng như ngẩn ngơ của Tân mặc dù nó chỉ được áp dụng cho Hoa.

- A. Hả? Gì thế? Hoa vô cùng hồn nhiên thể hiện 1 bộ mặt ko thể đàn hơn dk nữa.

- Cái gì là cái gì. Hết giờ học rồi. Đừng nói với tôi bà muốn thể hiện là 1 học sinh ngoan ngoãn muốn ở trên lớp 24/24 nhá. – Trái ngược với bộ mặt của Hoa là Trinh cute đang vô cùng tức giận.

- Hehe. Tôi vốn ngoan mà, bà ko cần khen đâu

- Ọe.... Trinh làm bộ dạng nôn mửa – Bà mà là học sinh ngoan thì tôi chắc chắn cực ngoan siêu ngoan. Hoho.

- Bà làm tôi buồn nôn quá. Đi về ko tôi nôn ra lớp bây giờ. Để bà dọn thì tội bà lắm.

- Ok. Về.

2 cô nàng tung tăng lao ra khỏi lớp học. 1 câu nói với theo làm 2 người khựng lại :

- Cậu biết số điện thoại của tôi chứ ? Câu nói đó chính là của Tân handsome

- Cậu nói tôi hả ? Hoa ngạc nhiên chỉ tay vào mình

- Ukm

- Có ? Sao thế ?

- Tôi gọi điện cho tôi.

- Sao tôi phải gọi cho cậu ? Hoa vênh mặt. Bây giờ cô phải tỏ vẻ cao sang chút, cứ theo đuôi hần mãi chỉ tổ bị hần coi thường.
 - Vì chuyện cậu đã hứa với tôi.
 - À..nhưng...
 - Nhưng cái gì ? 7h gọi ? Tôi đợi cậu – Nói xong Tân bỏ đi 1 mạch, ko để ý Hoa nghĩ gì, nói gì, làm gì.
- Tên chết tiệt, hần tưởng hần là vua chắc. Mặc dù tức giận vậy nhưng Hoa vẫn thấy vui vui vì câu nói cuối của Tân ‘Tôi đợi cậu’ nó cho cô 1 cảm giác gì đó vui vẻ lạ thường. Do vậy, cuối cùng cô vẫn phải gọi điện thoại cho hần, tuy nhiên giận thì phải có cách trả thù chứ, hần bảo gọi 7h thì phải đến hơn 9h cô mới gọi. Cho chờ dài cổ. (Bạn thật là độc ác >0<)>
- A lô – 1 giọng có phần hơi mất kiên nhẫn nghe điện.
 - Chào Tân thân mến – Hoa dùng hết cái ‘sến’ mà mình có để nói lên câu ấy. Bây giờ nếu ko phải đang nói chuyện cô chắc chắn sẽ móc họng để nôn ra.
 - Cậu đừng bao giờ nói cái giọng đó với tôi. Nhà tôi ko thừa tiền để đi nằm viện – Tân cũng cảm thấy câu nói kia vô cùng kinh dị – Mà tôi bảo 7h cơ mà sao bây giờ cậu mới gọi hả ? Cậu bắt tôi ngồi đợi điện thoại 2 tiếng đó biết ko ?
 - Tôi sr nhá. Mà cậu đợi tôi 2 tiếng thật hả ? Hoa hơi ngạc nhiên vì ko nghĩ rằng hần đợi cô thật.
 - Tôi lừa cậu làm gì ?
 - Nhưng sao lại đợi tôi ?
 - À..thì..ôi hứa với cậu rồi nên đợi. May mà nói chuyện điện thoại nên Hoa ko thể nhìn thấy gương mặt Tân bây giờ buồn cười đến khó tả. Bản thân cậu cũng ko biết tại sao mình có kiên nhẫn để đợi 1 cuộc điện thoại suốt 2 tiếng đồng hồ, nhất đó lại là cuộc gọi của 1 người con gái.
 - À, ra vậy. Cậu giữ lời hứa quá nhỉ ?
 - Đương nhiên.
 - Thế bảo tôi gọi điện cho cậu có việc gì ?
 - Thì chuyện tôi nhờ cậu sáng nay đó.
 - Quà hả ?
 - Ủ.
 - Sao nào, có gì muốn nói ?
 - Cậu rảnh vào lúc nào ?
 - Thường thì sau 6h.
 - Vậy thì 6h30 cậu sang nhà tôi giúp tôi làm quà nhá.
 - Ế, đừng có bảo là cậu bắt tôi may vá nhá. Tôi ko biết làm cái gì đâu đó – Hoa giã nảy lên. 16 năm nay cái kim cô còn chưa cầm chứ đừng nói là may cả 1 bộ váy.
 - Tôi có nói thế đâu. Cậu sang giúp tôi lên ý tưởng và góp ý. Chỉ vậy thôi.
 - Thế thì được.
 - Thời gian ko còn nhiều nên từ mai cậu sang luôn nhá.
 - Ok.
 - Bye
 - Bye.

Nằm trên giường mà Hoa cứ nghĩ về cái việc mà Tân nhờ sáng nay. Cậu ta thích Trinh mà lại đi nhờ cô giúp, dù sao đi nữa cô cũng biểu hiện hành động thích cậu ta suốt hơn 1 tuần. Cậu ta biết cô ko thật lòng sao ? Ko thể nào cô đóng kịch giỏi mà. Hay là muốn chọc tức cô ? Cũng ko đúng lúc đó nhìn bộ mặt cậu ta thành khẩn, thật thà lắm, ko phải nói dối. Cậu ta là đồ vô duyên ? Chính xác, chính là lý do này. 1 thằng con trai nhờ người ‘thích’ mình giúp làm quà cho người mình thích đích thị là có vấn đề, quá vô duyên. Vậy là thêm 1 lý do để cô ghét hẳn : Vô duyên.

Hài lòng với đáp án của mình Hoa thả mình vào chiếc giường êm ái, dần dần chìm vào giấc ngủ.

1 buổi học nhàm chán dần trôi qua. Hoa chả để tâm chút nào vào việc học, cô toàn lấy iphone ra chơi điện tử, ko thì nghe nhạc, vẽ vời linh tinh vào vở chứ chả có chữ nào vào đâu. Tiết cuối cùng là tiết hóa học và cô quyết định xin nghỉ. Dù sao cũng là học sinh cưng của cô giáo hóa, nói 1 tiếng là được ngay thôi. Đang lấy xe chuẩn bị lượn vài vòng thành phố thì bất giác Hoa ngẩng đầu lên, đập ngay vào mắt là Tân đang nhìn cô chăm chú.

- Cậu nhìn cái gì ?
- Nhìn học sinh trốn học. Tân trả lời thản nhiên.
- Tôi xin nghỉ đằng hoàng nhá. Mà cậu cũng đang trốn đây còn gì.
- Tân cũng như cậu ‘xin nghỉ đằng hoàng’ mà.
- Vậy cậu theo tôi ra đây làm gì ?
- Tôi muốn cậu về nhà tôi ?
- Về làm gì ?
- Thiết kế vậy.
- Cậu muốn lấy hết thời gian tự do của tôi sao ? Hoa vô cùng thiếu não.
- 1 tuần thôi, tự do của cậu đâu chỉ có trong 1 tuần. Theo tôi.
- Biết rồi, biết rồi, từ từ thôi.
- Nhanh lên, chậm chạp quá.

Dừng xe trước cổng nhà Tân, hay nói chính xác hơn là căn biệt thự, Hoa vô cùng thích thú với vẻ đẹp của nó. Chủ nhân là chủ củ công ty thời trang có khác rất có con mắt thẩm mỹ. Biệt thự được thiết kế theo phong cách kiến trúc Địa Trung Hải. Ngôi nhà 2 tầng nằm giữa cảnh quan thơ mộng với nhiều căn phòng nhỏ bao quanh. Ko ngờ là giữa thành phố nhộn nhịp này có có 1 nơi yên bình đến vậy.

- Nhà cậu đẹp thật đó – Hoa ko kìm nổi lòng ngưỡng mộ thốt lên 1 câu khen ngợi.
- Thôi đi. Người ta nhìn vào ko ai nghĩ cậu là tiểu thư quyền quý đâu đó. Như con ngố vậy
- Kệ tôi, nhà đẹp thì tôi khen. Phạm pháp chắc.
- Ko đôi co với cậu nữa vào nhà đi.
- Ukm.

Nhìn bề ngoài nên thơ, gần gũi với thiên nhiên vậy chứ bên trong cũng hiện đại ko khác các nhà khác. Nó làm Hoa hơi hụt hẫng 1 chút, cô cứ tưởng sẽ thấy cái gì khác lạ chứ kiểu này nhìn nhàm rồi.

- Theo tôi lên phòng.
- Ukm

Vừa vào đến phòng là Hoa trèo ngay lên giường Tân mà đùa nghịch. (Con gái con đùa gì mà vô duyên thế, Hoa ơi làm mất mặt con gái quá đi)

- Cậu lịch sự chút ko được hả ?
- Gì ?

- Cậu là con gái mà lại lên giường con trai đùa nghịch thế hả ?
 - Có sao đâu.
 - Sao cái gì ? Xuống ngay
 - Ki bo – Hoa bĩu môi lật đặt trèo xuống giường. Nhìn cô bây giờ như 1 đứa trẻ đang giận dỗi vậy, vô cùng đáng yêu. Hành động đó được 1 ánh mắt thu lại vô cùng chăm chú. Cậu nhìn Hoa như vậy cảm thấy vô cùng vui vẻ, thích thú.
 - Thế bây giờ thiết kế thế nào ? Hoa lên tiếng hỏi, cô muốn xong nhanh còn về.
 - Tôi đã thiết kế sẵn 5 mẫu. Cậu xem và cho tôi biết mẫu nào phù hợp nhất. Tôi mới vẽ dáng váy chứ chưa thiết kế màu hay họa tiết gì cả. Vậy nên cậu chọn cái váy nào thì chúng ta sẽ làm tiếp các phần đó ầu váy đó.
 - Công việc của tôi cũng đơn giản thôi nhĩ ?
 - Tôi có bắt cậu làm gì đâu.
 - Chọn mẫu lại còn.
 - Thôi cậu xem mẫu đi. Nói chuyện với cậu thêm tý nữa lại cãi nhau bây giờ.
 - Đưa mẫu đây.
 - Đây. Tân đưa cho Hoa xem 5 mẫu thiết kế của cậu.
- Nhìn thấy chúng Hoa vô cùng kinh ngạc.

6. Chương 6

Chap 6 :

Hết nhìn những mẫu thiết kế trên tay lại nhìn Tân trông Hoa bây giờ như 1 con búp bê bị hỏng vậy, đầu cứ ngẩng lên lại cúi xuống liên tục. Ko thể nào, ko thể nào tin được những bộ đồ đẹp tuyệt vời này lại do tên mấu lạnh kia thiết kế. Đầu tiên là 1 chiếc váy quây dài đến ngang đùi bó sát, phần eo được nhấn bởi 1 chiếc thắt lưng bản to. Tiếp là 1 chiếc áo sơ mi cách điệu mix với quần short ngắn trông rất trẻ trung cá tính. Tiếp nữa là bộ váy màu có 1 chiếc áo khoác nhỏ bên ngoài, phần ngực được thắt 1 chiếc nơ nhỏ màu trắng, phần bên dưới được phủ 1 lớp ren với những đóa hoa trang nhã và nhẹ nhàng. Tiếp theo là 1 bộ cánh in hình những đóa hoa nhỏ li ti, bó ở phần hông và xòe ra ở dưới được xếp nhiều tầng, phần eo còn được làm nổi bật bằng chiếc dây nịt to bản. Cuối cùng là 1 bộ váy ngắn trên đầu gối, may bó lại ở phần dưới, phần từ cổ áo đến ngực áo được may thêm 1 lớp vải lưới. (Mình là dốt đặc khoản miêu tả kiểu này nên nếu thấy chỗ nào ko hợp lý thì bỏ qua dùm nhá)

- Những..b..ộ nà..y là cậu..làm..đ.ó hả ? Hoa lấp bắp
- Đương nhiên, ko tôi thì cậu làm chắc ? Tân nói rất tự tin
- Ko phải tôi nhưng những mẫu này đẹp quá mà theo như tôi thấy cậu đâu có tí tế bào nghệ thuật nào đâu. Hoa đáp lại
- Cậu đừng quên công ty nhà tôi làm về thời trang. Con nhà tông ko giống lông cũng giống cánh nhá. Tân ko suy giảm chút tự tin nào hết ngược lại còn đề ỉnh lên.
- À. Ủ. Hoa đuối lý – Mặc xác cậu. Tôi ko nói nữa – Hoa phụng phịu gào lên
- Đuối rồi hả ? Haha – Nhìn mặt Hoa, Tân ko thể nào ko cười, có chút gì đó buồn cười nhưng cũng rất dễ thương. ‘Cái gì ? ‘Dễ thương’ ư ? Ko thể nào con nhóc này dễ thương chỗ nào cơ chứ ?’ Tân tự phản pháo lại cái nhận định cậu vừa đưa ra.
- Đây – Hoa hua hua tay trước mắt Tân – Cậu bị sao thế ? Sao đột nhiên đơ ra vậy ?
- Ko có gì – Nhanh chóng trở về hiện thực – Cậu chọn cho tôi 1 mẫu đi. Nhanh lên !

- Cứ từ từ. Để tôi xem đã.
- Nhanh nhanh hộ tôi.
- Cậu đi ra ngoài đi để tôi tập trung

5' sau :

- Xong chưa ?
- Chưa

10' sau :

- Được chưa ?
- Chưa

20' sau :

- Được chưa ?
-
- Chọn được chưa thế hả ?
-
- Cậu ko trả lời là tôi vào đây nhá
-

Thấy hơn 20' rồi mà Hoa vẫn ko ình 1 kết quả, Tân mở cửa đi vào thì thấy Hoa gục đầu vào bàn ngủ ngon lành. Nhìn cái dáng đó Tân phải phì cười, trông thực là đáng yêu nha ! Nhưng ngủ ở bàn thì chắc ko thoải mái, Tân vội bế Hoa lên giường, hành động vô cùng nhẹ nhàng và dịu dàng, cậu sợ đánh thức 1 đóa hoa đang ngủ say. Đặt Hoa yên ổn trên giường rồi Tân ngồi bên cạnh ngắm khuôn mặt đang say ngủ, khuôn mặt thanh tú, nước da trắng bóc, mũi cao thẳng, đôi mắt to tròn đang khép chặt, lông mi dài cong vút, trông Hoa bây giờ quả thật là giống 1 cô bé búp bê xinh đẹp. Như đắm chìm vào thế giới yên tĩnh của cô bé đó, Tân vô thức mi nhẹ lên trán Hoa rồi bỗng giật mình : ‘Mình vừa làm cái gì vậy ?’ Tân rất bất ngờ trước hành động của chính mình vừa rồi, ko biết vì lý do gì mà cậu lại mi Hoa, dù chỉ là ở trán thôi nhưng cũng đã đủ bất bình thường rồi. Đang nghĩ miên man thì 1 tiếng nói quen thuộc cất lên :

- Sao mình lại nằm đây vậy ? Hoa cất tiếng hỏi. Rõ ràng là đang xem mẫu ở trên bàn sao bây giờ lại nằm ở giường thế này.
- Cậu ngủ gục trên bàn nên tôi bế cậu lên đây.
- Hả ? Tôi ngủ gục sao ?
- Ukm
- Tôi ngủ được bao lâu rồi ?
- Chắc cũng khoảng nửa tiếng thui
- Ukm vậy cũng ko lâu lắm ha. À, tôi chọn được mẫu rồi đó. Cái này nè. Vừa nói Hoa vừa chỉ vào mẫu thiết kế thứ 4 – Cái váy có họa tiết hoa nhỏ nhỏ đó.
- Cậu nghĩ Trinh sẽ thích chiếc váy này hả ?
- Ukm tại mỗi khi đi chọn đồ nó hay chọn váy xòe có họa tiết hoa nên chắc nó sẽ thích cái này.
- Váy hả ? Váy cậu thích cái nào ?
- Tôi thích cái thứ 3, cái có áo ngoài đó, nó có vẻ hợp với tính tôi. Nhưng sao cậu hỏi vậy ? Hoa hơi ngạc nhiên vì Tân hỏi về sở thích của mình.

- Ko có gì. Tôi chỉ muốn biết những chiếc váy của mình đẹp đến đâu thôi. Tân hơi bối rối vì Hoa hỏi vặn lại nhưng đã nhanh chóng kiểm được 1 lý do vô cùng thỏa đáng.
- Xì, váy đẹp nhưng người thiết kế ra nó ko đẹp tý nào.
- Tôi mà ko đẹp hả ? Tân nói hơi có vẻ hờn dỗi
- Cậu xấu òm, vừa xấu vừa đầu gấu. Haaaaaaahaaa Hoa cười vô cùng vui vẻ vì cái thái độ đáng iu vừa rồi của Tân, ko ngờ tên này cũng tự kiêu cơ đấy.
- Tôi là hotboy đó nghe chưa.
- Tôi chả thấy cậu giống hotboy tý nào, giống con tinh tinh hơn.
- Thế cậu nghĩ cậu đẹp lắm chắc
- Đương nhiên, tôi bẩm sinh đã là đệ nhất mỹ nhân rồi.
- Cậu ko làm đệ nhất mỹ nhân được đâu.
- Tại sao chứ ? Tôi đẹp nhất mà lại.
- Cậu ko phải người đẹp nhất.
- Thế ai mới là người đẹp nhất ? Hoa vừa tức giận vừa hiểu kì
- Là Trinh.
- Why ?
- Vì đó là người con gái tôi thích nên trong mắt tôi đương nhiên là đệ nhất mỹ nữ rồi.
- Đó là lý do của cậu hả ? Hoa đột ngột quát lớn
- Uk, làm gì mà cậu hét to thế hả ?
- Tôi mặc kệ cậu, ko nhìn mặt cậu nữa. Hoa tức giận lao ra khỏi phòng Tân sau khi phán 1 câu xanh rờn và để lại cho Tân 1 dấu hỏi chấm to đùng. Bản thân còn chẳng biết tại sao mình giận thì đương nhiên Tân ko biết là phải thôi, chính Hoa còn ko hiểu nổi cái cảm xúc khi đó nữa là người khác. Ko biết tại sao khi Tân nói ‘Vì đó là người con gái tôi thích nên trong mắt tôi đương nhiên là đệ nhất mỹ nữ rồi’ tim Hoa nhói đau, 1 nỗi đau khó tả.

Khi thấy Hoa tức giận chạy ra khỏi phòng mình như thế, tâm trạng Tân biến đổi liên tục : bất ngờ, ngạc nhiên chẳng hiểu sao cô nàng này lại như thế, tức giận vì Hoa bỏ đi ko có lý do, lo lắng vì bây giờ đã tối rồi, con gái đi ngoài đường như thế rất nguy hiểm rồi lại tức giận, mặc kệ cô ta, tự nhiên lên cơn điên ko quan tâm nữa.

7. Chương 7

Chap 7 :

Hoa vừa về được 1 lát thì trời đổ mưa. Tân định chạy theo xem thế nào nhưng nghĩ dù sao cô ta cũng là tiểu thư đâu có dại dột gì mà dầm mưa chứ, chắc là bắt taxi về rồi. Mặc dù nói là ko quan tâm nhưng tối hôm đó Tân cực kì lo lắng cho Hoa, cứ cầm điện thoại lên rồi lại đặt xuống. Muốn gọi, nhắn tin hỏi thăm nhưng lại sợ làm như thế là hạ mình, ko còn sĩ diện đàn ông nữa. Ko dám gọi nhưng lại cứ nhìn màn hình, chờ nó sáng lên hiện 1 cái tên ‘Rắc rối’.

Bước vào lớp, Tân như cảm thấy thiếu thiếu 1 cái gì đó. Cái gì nhỉ ? À, tiếng léo nhéo của cô nàng rắc rối, những câu chuyện chẳng đâu vào đâu ko có chút liên quan nào, Tân ko thích nghe những câu chuyện đó, mà dường như cái làm cậu nán lại là giọng điệu hào hứng của ai kia. Thế mà hôm nay lại ko nghe thấy gì cả, có 1 chút trống trải nhưng cậu lại tự lấn át đi bằng cách bắt lí trí nói rằng cậu đang vui, rất vui vì ko còn đồng rắc rối kia nữa. 1 cách làm ngu ngốc.

- Xin lỗi, mình nói chuyện với cậu chút được ko ? Trinh đến gần Tân, hỏi cậu bằng 1 giọng tràn đầy lo lắng.

- Ukm, cậu nói đi. – Nhìn Trinh Tân tự nói rằng người mình thích đây rồi còn nghĩ linh tinh.
 - Hôm qua cậu vs Hoa có chuyện gì hả ?
 - Chuyện gì là sao cơ ? Tân ngạc nhiên
 - Hôm qua, hình như nó đến nhà cậu phải ko ?
 - Ukm, sao thế ?
 - Vậy cậu làm gì mà để nó dầm mưa đến nỗi phải đi cấp cứu như thế hả ? Trinh gần từng chữ vô cùng đáng sợ. Trước mắt cô ko phải hotboy hay gì hết mà là kẻ đã khiến con bạn thân thiết nhất phải vào viện cấp cứu.
 - Cấp..c..ứ ư ? Có nặng ko ? Ở bệnh viện nào ? Tân lắp bắp, bây giờ có thể nhìn thấy rõ chữ ‘lo lắng’ và ‘hốt hoảng’ ở trên mặt.
 - Sưng phổi, đã qua cơn nguy kịch nhưng vẫn đang hôn mê chưa tỉnh. Bệnh viện A.
 - Tks nhìu. Mình đi đây
 - Đi đâu đấy ? Trinh gọi với theo bóng người vừa lao ra khỏi lớp
 - Vào viện, chăm sóc bệnh nhân. Pp
 - Ukm. Nhìn dáng vẻ hốt hoảng của Tân vừa rồi đủ hiểu cậu ta ko cố ý về chuyện của Hoa. Nhưng cũng khá là bất ngờ, mới có 2 ngày thôi mà mọi chuyện thay đổi hẳn, Hoa từ 1 kẻ theo đuôi, luôn tỏ ra dịu dàng vui vẻ thì nay lại tức giận, bỏ đi, Tân từ kẻ lạnh lùng nay lại thành người lo lắng. Hình như 2 hôm nay Trái Đất này quay nhanh quá thì phải làm mọi thứ đảo lộn hết cả. Haizzz, lo cho con bạn quá nhưng đành ở đây vậy vào đây lại làm kì đà thì ko tốt.
- Tân lao trên đường với 1 tốc độ kinh hồn, ai biết điều còn muốn sống thì mau tránh ra nếu ko thì lãnh đủ. Trong người chỉ có cảm giác gió mạnh như tát vào mặt rất vô cùng nó cũng như cái thứ cảm giác mà bên ngực trái đang cảm nhận. Phải tới chỗ nó ngay bây giờ.
- Tại bệnh viện A....
- Chị ơi cho e hỏi phòng bệnh nhân Trương Tuyết Hoa ở đâu ạ ? Tân hỏi ngay vị bác sĩ đầu tiên nhìn thấy ở bệnh viện.
 - Cô bé cấp cứu đêm qua đó hả ? Tầng 2, phòng đầu tiên.
 - Cảm ơn chị.
 - Uk. K có gì
- Tại phòng bệnh.....
- Thấy có 1 cậu con trai lạ hoắc ko gõ cửa mà lao thẳng vào phòng, ông quản gia nhà Hoa ngạc nhiên hỏi :
- Xin lỗi, cậu là ai vậy ?
 - Dạ, cháu là bạn của Hoa. Cháu tên Trần Duy Tân.
 - Cô ấy thế nào rồi ạ ?
 - Cô chủ chưa tỉnh thưa cậu. Ông quản gia lễ phép.
 - Vâng, bác cứ nghỉ 1 lát, cháu trông Hoa cho ạ.
 - Vậy làm phiền cậu rồi. Ông quản gia biết ý cậu trai này chắc muốn tâm sự gì đó với cô chủ nên ra ngoài. K có ý định làm phiền gì đôi trai trẻ cả
- Tân nhìn Hoa sắc mặt nhợt nhạt mà đau lòng.

- Sao cậu ngốc thế ? Mưa to như vậy sao ko về mà đi lang thang, sao ko biết quý trọng bản thân gì hết vậy ? Cậu có biết tôi lo thế nào khi nghe tin cậu đi cấp cứu ko hả ? Tân cầm tay Hoa mừng cô nhưng trong những lời nói đó tràn đầy quan tâm lo lắng.

- Tôi đâu có ngốc. Cần gì cậu quan tâm như vậy chứ. Nhìn Tân như vậy Hoa cảm thấy chút gì đó vui vui trong lòng nhưng phải trêu chọc chút mới vui.

- Cậu tỉnh rồi hả ? Vậy mà tôi cứ tưởng cậu sẽ hôn mê tiếp chứ ? Tân ko khỏi vui mừng vì Hoa đã tỉnh lại.

- Tôi có hôn mê đâu. Hoa hơi ngạc nhiên. Tôi tỉnh từ sáng nay rồi, lúc này chỉ là ngủ thôi.

- Hả ? Trong mắt Tân bây giờ ánh lên sự kinh ngạc cùng xấu hổ. Vậy thì những lời lẽ ‘sến chảy nước’ kia chắc Hoa nghe cả rồi.- Ko có gì đâu, tôi cứ tưởng là cậu chưa tỉnh thôi. Bao giờ cậu xuất viện ?

- Chắc tý nữa tôi bảo anh Nam cho về nhà luôn. Ở đây buồn lắm.

- Uhm, vậy thì cố nghỉ ngơi cho khỏe. Mai tôi sang đón cậu qua nhà tôi.

- Làm chi dzậy ?

- Làm quà típ với tôi. Nhưng lần này tôi đặc cách cho cậu nằm trên giường chỉ đạo.

- Uhm, tôi biết r.

- Mai cậu sang nhà tôi cả ngày được chứ ?

- Nhưng cậu phải qua đón tôi vì tôi ko thể tự lái xe dk.

- Ok. Mai tôi qua đón cậu thực hiện nhiệm vụ. Bye

- Bye.

Thấy Tân đến thăm Hoa rất vui nhưng cậu đến ko đơn thuần là thăm nom người ốm mà là thăm người giúp mình như 1 nghĩa vụ vậy. Điều đó làm Hoa ko thích chút nào hơn nữa cái cảm giác đau nhói đem qua đường như đã trở lại.

Vừa đi Tân vừa đập vào đầu mình, ‘Mình đâu có muốn nói là thăm cô ấy chỉ vì vụ làm quà, k biết nói gì rồi thành ra lại nói linh tinh’. Tự bản thân Tân thấy mình thật ngốc. Hình như quên cái gì đó nên Tân quay trở lại phòng bệnh :

- Nè, tôi hỏi cậu chút.

- Uk, hỏi gì ?

- Váy làm màu gì ?

- Hả ? Trắng.

- Màu hoa ?

- Đỏ.

- OK. Nghỉ đi nhé.

- Uhm

Mai Hoa sang xem xét nên bây giờ phải mua đủ các thứ về làm cho cô ấy duyệt mới dk.

Nằm trên giường bệnh Hoa rất buồn nên muốn ra viện sớm, cô lấy điện thoại gọi cho Nam :

- Alô.. Tiếng Nam uể oải ở đầu dây bên kia

- Em nè anh.

- Uk, sao thế ? Ko nghĩ đi gọi cho anh làm gì?

- Em muốn về nhà bây giờ anh ơi. Ở đây buồn lắm.

- Bác sĩ bảo cần theo dõi cơ mà.

- Kệ. Về nhà rồi gọi bác sĩ riêng đến cũng dk mà anh. Anh Nam yêu dấu, đẹp trai – Hoa gỡ trò nịnh hót, nũng nịu.

- Anh chịu cô rồi. Thế thì bảo bác quản gia làm thủ tục xuất viện đi. – Ko lần nào Hoa làm cái trò kia mà Nam ko xiêu lòng cả. Ko muốn vậy nhưng cứ nghe cái giọng nũng nịu đáng yêu kia là bất cứ chuyện gì Nam cũng gật đầu hết.

- Tks anh trai. Iu anh trai nhất.

- Ko dám.

- Bye anh

- Ukm.

1 tiếng sau Hoa có mặt tại nhà, nằm bò trên chiếc giường êm ái, thả mình vào giấc ngủ. Trong mơ, cô thấy 1 nàng công chúa đang dạo chơi cùng 1 chàng hoàng tử trên 1 đồng cỏ xanh bát ngát. Cô thấy rõ nàng công chúa kia là mình nhưng chàng hoàng tử trông mơ hồ lắm ko nhìn rõ mặt là ai. Rồi bỗng chàng hoàng tử quỳ xuống:

- Nàng đồng ý lấy ta nhé?

Nàng công chúa bèn lên gật đầu, 2 gò má ửng hồng ánh lên trong nắng.

Nhưng bất chợt chàng hoàng tử rút gươm ra, đâm thẳng vào tim nàng công chúa. Một dòng máu đỏ tươi cứ thế chảy ra nhuộm đỏ cả đồng cỏ rồi chàng hoàng tử biến mất, nàng công chúa cũng biến mất và cả đồng cỏ chan hòa ánh nắng kia cũng ko còn thay vào đó là màn đêm âm u ghê rợn.

Hoa sợ hãi ngồi bật dậy, 1 cơn ác mộng cơn ác mộng kinh khủng. Chàng hoàng tử kia là ai, tại sao lại hạ sát công chúa chứ? Đó là 1 cách chối bỏ tình yêu sao? Thật đáng sợ. Ngồi suy nghĩ linh tinh 1 lát rồi Hoa lại đi vào giấc ngủ, lần này là 1 giấc ngủ yên bình, thoải mái.

8. Chương 8

Chap 8

6h30', trước biệt thự nhà Hoa:

1 chiếc xe thể thao đợi trước cổng, đợi 1 bóng người nhỏ bé bước ra. Nhưng thật đáng thương cho chàng trai, người mà cậu đợi là 1 con sâu ngủ nên đã hơn nửa tiếng rồi mà vẫn ko ra. (Đợi từ gần 6h, pro)

Nhưng ko sao vốn là người có tính kiên nhẫn nên đợi thêm tý nữa cũng ko sao.

15' sau, 1 chàng trai bước ra, nhìn thoáng qua Tân cũng biết đó là Nam anh của Hoa. Nam đã hơi ngờ ngợ đã gặp người này ở đâu rồi, trông khá là quen nhưng nhất thời chưa nghĩ ra được:

- Xin hỏi cậu là? Nam lịch sự.- Tôi thấy cậu đứng đây đã gần 1h đồng hồ rồi. Ko biết có việc gì ko?

- Chào anh, tôi là Duy Tân, bạn học của Hoa. Hôm nay tôi có hẹn với cô ấy.

- À, bạn của e gái tôi hả. Chắc cậu ko biết tính nó nên mới đến sớm thế này.

- Tính ?

- Ukm, nó phải nướng cháy giường thì thôi, bây giờ tôi vẫn chưa nghe thấy mùi khét. Hahaha

- Tôi chưa từng nghe qua.

- Ko sao, mời cậu vào nhà.

- Cảm ơn anh.

Tân theo Nam vào ngôi biệt thự. Thấy đã trễ giờ đón Trinh nên Nam lịch sự nói vs Tân : – Xin lỗi cậu bây giờ tôi có việc phải đi. Nếu cậu ko ngại có thể lên phòng e tôi đợi nó.

- Vàng anh cứ đi đi.
- Chào cậu.
- À, anh Nam tôi có việc muốn xin phép. Tân gọi giật lại
- Cậu cứ nói.
- Hôm nay tôi muốn mời Hoa bữa trưa. Anh ko ngại chứ.
- Cứ tưởng chuyện gì quan trọng. Ok. Bye
- Vàng. Chào anh.

Theo lời chỉ dẫn của cô giúp việc, Tân lên phòng Hoa, cậu vô cùng choáng ngợp trước màu sắc của căn phòng này. Có thể nói trong đây ko thiếu màu gì cả. Có chút gì đó nghịch ngợm, nhí nhảnh như chủ nhân của nó. Nhìn Hoa, Tân thấy lại được con búp bê xinh xắn hôm nào, bỗng trong lòng cậu dâng lên ham muốn sở hữu con búp bê này. Mang nó cất ở nơi nào thật sâu để chỉ có cậu mới nhìn thấy. Buồn cười trước cái suy nghĩ có phần biến thái của mình, Tân lại gần giường Hoa, định gọi cô dậy nhưng thấy ngủ say quá nên ko nỡ. Ngồi cạnh giường Tân nhào người sang bên để kéo chăn cho Hoa thì đột nhiên Hoa túm lấy tay cậu kéo xuống giường rồi...ôm. Hình như đang nằm mơ gì đó nên Hoa nói mơ :

- Ở yên đây cho chị, Teddy. Em định chạy đi đâu hả?

Tân phì cười, cô bé này tưởng cậu là gấu bông chắc mà ôm. Tìm cách gỡ tay Hoa ra nhưng khó quá, cô bé ôm chặt ko buông như sợ nếu buông ra thì sẽ mất đi mãi mãi. Ko có cách nào Tân đành nằm yên như vậy, nằm 1 lúc thì Tân thiếp đi lúc nào ko biết trong vòng tay...của Hoa.

Những tia nắng nghịch ngợm nhảy tung tăng trên mặt Hoa làm cô chói mắt. Đang định gào toáng lên thì đập vào mắt Hoa là 1 khuôn mặt tuy quen mà lạ. Đương nhiên quen vì đó là Tân mà nhưng lạ vì tại sao cậu ấy lại ở đây, hơn nữa còn đang ngủ trên giường của cô. Nhìn xuống dưới Hoa thấy mình đang ôm...Tân. Thôi chết rồi, lại thói quen cũ, ngày bé cứ ngủ cùng ai cô lại ôm chặt người đó như gấu bông vậy nên chỉ sau 1 buổi ngủ chung anh Nam đã quăng cô sang phòng bên cạnh ko thương tiếc. Lâu lắm rồi toàn ngủ 1 mình, ko thể ngờ hôm nay cái thói quen xấu hổ đó lại để cho Tân 'chiêm ngưỡng'. AAAAAAA, xấu hổ quá.

Thấy động Tân mở mắt, lại có 1 cảnh tượng buồn cười nữa. 1 cô bé có khuôn mặt dễ thương, đầu tóc rối bù, mặc 1 bộ váy ngủ rộng thùng thình hình gấu con, hình như sợ tóc mình chưa đủ rối hay sao mà lại còn vò đầu bứt tai. Tân lên tiếng:

- Tưởng cậu ôm tôi luôn rồi.
- T..ôi sr. Ko cố ý mà. Hoa ngượng ngùng giải thích, quay người lại. Trong chiếc gương đối diện với cô bây giờ là hình tượng 1 đứa con gái ko chỗ nào chấp nhận được. Thôi rồi, thảo nào từ lúc đến giờ cứ thấy cậu ấy ngồi cười, hóa ra là cười bộ dạng của mình.
- Sr, đợi tôi 1 lát. Hoa đỏ mặt chạy biến vào phòng tắm. Đóng sầm cửa vào, Hoa nghe thấy tiếng cười vô cùng sáng khoái của Tân. Mất hết cả thể diện.

Nhìn Hoa vội vàng chạy đi, Tân vui vẻ cười to, ko ngờ cô gái đó cũng đỏ mặt, ko những thế lại còn vô cùng đáng yêu.

15' sau:

Hoa bước ra đối diện với Tân bằng bộ dạng công chúa hàng ngày. Mái tóc rối bù được chải và buộc cao bằng 1 chiếc nơ hồng, bộ váy ngủ được thay bằng 1 bộ váy xòe cũng màu hồng dễ thương. Thấy Tân ko nói gì, Hoa lên tiếng phá vỡ ko khí yên lặng:

- Hôm nay chúng ta đi đâu.
- Về nhà mình ăn trưa.
- Ăn trưa hả?
- 11h rồi đó cô bé ạ. Ko ăn trưa thì làm gì?

- Uk.. Hoa hơi ngượng .. Nhưng sao lại về nhà cậu?
- Cứ đi rồi sẽ biết. Tân nháy mắt tinh nghịch.
- Ok. Để tôi gọi điện báo cho anh Nam đã.
- Ko cần, tôi xin phép anh ấy rồi.
- Cậu gặp lúc nào thế.
- Sáng nay.
- Vậy anh ấy là người đã bảo cậu lên phòng tôi phải ko?
- Uk
- Thôi đi thôi. Hoa cố tỏ ra nhẹ nhàng. Bây giờ chỉ cô muốn nghiền nát ông anh thối tha kia ra. ‘Nhớ đấy, Trương Bảo Nam, chuẩn bị gọi điện cho bạn gái anh đến nhận xác đi’
- Ukm.

Tại nhà Tân:

- Cậu theo tôi xuống bếp? Tân lôi Hoa theo mình.
- Là..m gì..?
- Đừng có giả ngốc, xuống bếp nấu ăn chứ ko lẽ xuống đó ngủ.
- Nhưng tôi ko biết nấu ăn đâu đó.
- Tôi bảo cậu nấu à?
- Nhưng trong nhà bây giờ làm gì có ai ? Cậu ko bảo tôi nấu thì chả lẽ.... AAAAA, ko lẽ cậu...nấu. Hoa run rẩy.
- Bingo. Đi theo tôi rồi ngồi ở bàn ăn đợi. Người giúp việc nhà tôi hôm nay có việc nên ko có ai. Cậu là may mắn lắm mới được tôi nấu cho ăn đó.
- Cậu đâu có tốt thế đâu.
- Tôi vốn tốt mà.
- Plè...plè Hoa lè lưỡi trên Tân
- Hahaha..... Ko đùa với cậu nữa. Nếu muốn ăn thì ngồi trật tự. Tân bật cười trước hành động trẻ con của Hoa. Cậu cảm thấy dạo này mình hay cười khi bên cô bé này quá.

20' sau :

1 mùi thơm lan tỏa khắp căn phòng và đánh thức 1 kẻ đang say ngủ sau khi vừa ngủ dậy là Hoa.

- Oaaaaaaa.... Thật bất ngờ nha. Cậu nấu thơm thật đó
- Chỉ thơm thui hử ?
- Ngon ko thì chưa biết. Ném cái đã. Hehe
- Cực ngon. Chỉ sợ sau này cậu lại đứng biểu tình trước cổng nhà tôi đòi ăn nữa thì khổ.
- Tôi thèm vào. Thà bảo anh Nam nấu cho còn hơn.
- Anh Nam cũng biết nấu ăn hử ? Tân hơi ngạc nhiên
- Ukm. Còn nấu ngon nữa là đằng khác. Hoa tự hào đi khoe tài nghệ của anh mình.
- Tôi bất ngờ đó. Người như anh ấy cũng nấu ăn sao ?
- Ông ấy bảo là học để nấu cho cái Trinh ăn. Nên thi thoảng tôi cũng được ăn ké. Đúng là đồ đại gái.

- Vậy hả ?
 - A, cậu cũng học cái này vì cái Trinh hả ?
 - Ko, tôi ko học. Tự nhiên biết nấu thôi.
 - Sax. Cậu nỗ thế.
 - Ko nỗ tý nào. Cậu ăn thử đi.
 - Ukm. Ko đợi Tân mời thêm nữa, Hoa gấp ăn thử 1 đũa miến xào. – Oa, ngon ghê.
 - Ngon đúng ko ? Tôi nấu mà lại. Ăn đi.
 - Uk.
- 15' sau, cái bàn ăn bây giờ sạch banh, nhìn vào ko ai nghĩ nó được đánh chén bởi 1 nàng tiểu thư vì 1 chàng công tử.
- Ăn xong rồi. Bây giờ vào việc chính thôi.
 - Việc gì ?
 - Váy.
 - Ok.
 - Cậu theo tôi lên phòng. Tôi may xong rồi chờ cậu kiểm duyệt thôi.
 - Cái gì chứ, mấy cái vụ kiểu shopping này thì tôi quá chuẩn.
 - Nhanh lên.
 - Từ từ.
 - Đây, xem xem.
- Hoa rất kinh ngạc khi nhìn chiếc váy trước mặt mình. Dù đã nhìn bản thiết kế trước rồi nhưng khi thấy sản phẩm vẫn ko khỏi bất ngờ. Chiếc váy nền trắng, hoa đỏ này quả là gu của con nhỏ Trinh kia. Chắc chắn nó sẽ hét lên khi nhận cái váy này cho xem.
- Thế nào ? Được ko ?
 - Chuẩn lắm. Cậu cũng tài thật đó.
 - Đương nhiên. Tôi bẩm sinh đã là thiên tài rồi. Hehe.
 - Vâng, tôi biết cậu thiên tài rồi. Nhưng Tân nè, tôi hỏi 1 câu nhé ?
 - Ukm
 - Cậu định thế nào sau khi tặng chiếc váy này ?
 - Thế nào là thế nào ?
 - Cậu có tỏ tình ko ? Hoa ngập ngừng hỏi.
 - Ko. Tân trả lời vô cùng chắc chắn.
 - Tại sao ?
 - Theo như những gì tôi nghe cậu kể về Trinh và những gì tôi thấy thì tôi nghĩ đó là 1 cô gái mạnh mẽ, quyết đoán và là 1 người chung thủy. Có thể nếu tôi gặp cô ấy trước thì tôi sẽ theo đuổi đến cùng, nhất định ko buông tay nhưng tôi là kẻ đến sau, ko bao giờ có ý định phá hoại tình cảm của người khác.
 - Tôi mừng vì cậu có suy nghĩ ấy.
 - Nhưng tôi sẽ chờ.
 - Cậu chờ cô ấy thích cậu sao ?

9. Chương 9

6h30' tối :

‘Cộc, cộc’ Trinh gõ cửa phòng Hoa :

- Ai thế ? Tiếng Hoa từ trong phòng vọng ra.
- Chủ nhân của bà đây – Trinh đáp trả.
- Bà vào đi. Hôm nay bày đặt gõ cửa cơ đấy. Hoa bĩu môi.
- Tôi lịch sự mà.
- Vâng, ai bà cũng lịch sự, trừ tôi. Ko hiểu nổi bà làm bạn kiểu gì nữa.
- Hôm nay bà làm sao vậy? Trinh đột ngột hỏi khiến Hoa giật mình:
- Tôi có sao đâu.
- Đừng có giấu tôi, từ lúc về tôi thấy bà cứ gượng gạo thế nào ấy. Trong mắt cũng thoáng ánh buồn.
- Bà tinh ý nhỉ?
- Có chuyện gì sao?
- Bà đừng kể với ai nhà.
- Ukm
- Tôi thích 1 người.
- Tên Tân đó hả.
- Sao bà biết.
- Tôi mà, chỉ cần nhìn ánh mắt của bà khi nhìn hắn là đủ hiểu.
- Nhưng hắn ko những ko thích tôi mà còn thích 1 người khác và quan trọng hơn cả hắn quyết định chờ người con gái đó.
- Hắn chờ cô ta thích hắn sao?
- Ko. Hắn chờ để quên đi cô ấy. Hoa nói giọng đượm buồn.
- Vậy thì có vấn đề gì?
- Tình cảm đó có lẽ là tình đầu, hơn nữa hắn có thể nói ra những lời đó chứng tỏ đã suy nghĩ rất sâu sắc. Vậy thì thứ tình cảm đó liệu có dễ quên ko?
- Ko quên thì bà cũng cứ bày tỏ với hắn đi.
- Ko được.
- Tại sao?
- Cái cảm giác mình ko phải người quan trọng nhất trong lòng người mình thích đó hắn hiểu rõ hơn ai hết. Nếu tôi nói rõ tình cảm của mình hắn sẽ vì sợ tôi buồn mà đâm ra khó xử. (Câu này em đạo truyện sakura tỵ, mong các bác đừng trách)
- Vì vậy mà bà buồn sao?
- Ukm.
- Bà ngốc thật. Hắn biết rõ người con gái hắn thích ko yêu mình rồi thì đương nhiên sẽ ko ôm mộng tưởng. Hơn nữa chẳng phải hắn đã nói muốn chờ để quên đi sao. Cách tốt nhất để quên đi tình cảm đau buồn chính là có 1 tình cảm khác ấm áp hơn, vui vẻ hơn. Sao bà ko nghĩ mình có thể mang đến thứ tình cảm ấy.

Làm dịu đi trái tim cô đơn kia. Ko sao đâu, cứ bày tỏ đi. Mạnh dạn lên. Phải như thế mới đúng là Trương Tuyết Hoa mà tôi quen biết.

- Ukm. Cảm ơn bà. Hoa mỉm cười ôm chầm lấy Trinh – Tôi hiểu ra được nhiều điều rồi.

- Ko có gì. À, mãi nói tôi quên mất. Ngày mai trường lớp mình tổ chức đi biển 2 ngày đấy nhân dịp được nghỉ. Bà chuẩn bị đi. Sáng mai 8h xuất phát.

- Ukm.

Oaaaa..... Gió biển thật mát. Sau 5h đi xe cuối cùng cũng được thấy biển. Mọi người lần lượt tập trung tại sảnh khách sạn để nghe thầy giáo phổ biến vài thứ:

- Thầy đã đặt phòng rồi. 2 bạn ở 1 phòng. Nam tầng 4, nữ tầng ba. Bây giờ các em lên xếp đồ, nghỉ ngơi đi.

- Vâng, thưa thầy. Cả lớp đồng thanh.

- Tôi với bà ở 1 phòng nha Trinh.

- Ko thì bà ở với ai. Chỉ có tôi chịu được bà thôi.

- Hehe. Cát đồ rồi xuống biển chơi đi. Ngồi trong cái phòng này buồn muốn chết à.

- Ukm.

Thế là các mĩ nam, mĩ nữ của chúng ta chơi đùa vui vẻ trong suốt 2 ngày. Bây giờ đã là đêm thứ 2 ở đó. (Đoạn chơi đùa này cũng chả có gì hay nên em tua luôn đến phần chính cho nóng hổi)

23h đêm, trên bãi cát mịn màng có 1 đôi trai gái đang lững thững dạo chơi, đùa nghịch với làn gió biển. Bất chợt, chàng trai lên tiếng:

- Cậu nói đêm nay có chuyện muốn nói với tôi. Là gì vậy, Hoa? Chàng trai đó chính là hotboy Duy Tân của chúng ta. Còn cô gái kia, đương nhiên là hotgirl Tuyết Hoa rồi.

- Ukm. Tôi có chuyện cần nói với cậu.

- Cậu nói đi.

Hoa quay người lại đối diện với Tân, bây giờ cô đang nhìn Tân bằng ánh mắt nghiêm túc vô cùng:

- Trần Duy Tân, tôi thích cậu, rất thích cậu.

Nói xong ko cần biết Tân có phản ứng như thế nào, Hoa lập tức quay người bước về phía khách sạn. Đến khi khuất bóng Tân rồi, cô ngồi xuống khóc nức nở, đã biết trước câu trả lời là từ chối nhưng Hoa ko muốn chôn chặt tình cảm này nữa, thà đau 1 lần còn hơn cứ để nó âm ỉ trong tim.

Hoa bỏ đi, để lại trên khuôn mặt diễn trai kia 1 sự kinh ngạc tột cùng. Hoa nói gì, cô ấy nói gì? Thích sao? Rất thích? Vậy là cô ấy thích 1 người ko thích mình lại còn thích bạn thân của mình. Sao phải thế chứ? Hoa à, tại sao cậu lại đặt tình cảm vào tôi trong khi cậu

biết quá rõ tình cảm trong lòng tôi chứ. Chẳng phải tôi đã nói tôi sẽ đợi mình quên đi tình cảm đó sao, tôi đã nói với cậu rồi mà. Cái khoảng thời gian để quên đó tôi ko biết là mất bao lâu: 1 năm, 2 năm, 20 năm hay thậm chí là cả đời tôi cũng ko biết nữa. Tôi xin lỗi, thật lòng xin lỗi. Tôi có lỗi với cậu nhiều lắm. Tuyết Hoa à

10. Chương 10

Chap 10:

19h30' ngày hôm sau, tại biệt thự nhà Trinh nơi đang diễn ra 1 bữa tiệc sinh nhật linh đình mừng chủ nhân của nó tròn 16 tuổi. Có 1 cô gái bước tới chỗ vị chủ nhân đang đứng 1 cách nhẹ nhàng, ko gây tiếng động và bịt mắt người đó, cô dùng 1 giọng ồm ồm để hỏi:

- Hãy đoán xem ta là ai?
 - Con bạn chết tiết này. Ko đến chúc mừng theo kiểu bình thường được sao ? Trinh mắng yêu Hoa.
 - Bà lúc nào cũng đoán trúng hết. Quà của bà nè. – Hoa nói rồi đưa cho Trinh 1 hộp quà được gói rất cẩn thận và đẹp mắt. – Bà mở ra đi.
 - Sao lại mở bây giờ ? Chưa tới lúc mà. Trinh ngơ ngác hỏi.
 - Mở luôn để tôi thấy cảm xúc của bà, ko thì ko..kịp nữa. Hoa thấp giọng dần.
 - Sao lại ko kịp ? Bà làm sao à ? Trinh lo lắng vô cùng.
 - Ko, 1h nữa tôi bay rồi.
 - Bà đi đâu ?
 - Tôi sang Mỹ du học. Bố mẹ tôi muốn tôi sang đây với 2 người, tiện thể giúp đỡ bố tôi việc quản lí chi nhánh bên đây. Bố mẹ tôi quyết định ở đây luôn rồi, từ giờ công ty nhà tôi đều do chồng bà xử lí. Chắc bà ko có thời gian đi chơi với...
 - Tại sao bà đi ? Ko đợi Hoa nói hết, Trinh vội vàng hỏi.
 - Vì bố mẹ tôi muốn, hơn nữa tôi muốn có khoảng lặng để bình ổn tâm hồn.
 - Bà chọn chạy trốn thay vì đối mặt hả ?
 - Ukm. Tôi nghĩ mình ko có can đảm để đối mặt.
 - Bà thật ngốc, ngốc còn hơn cả tôi nghĩ nữa.
 - Tôi ngốc nhưng bà vẫn sẽ là bạn thân của tôi mãi chứ, dù tôi ko còn ở đây nữa.
 - đương nhiên rồi ngốc ạ.
- Nói rồi cả 2 ôm nhau thắm thiết, tình cảm bạn bè thân thiết này có khi còn lớn hơn cả tình ruột thịt.
- Chúc bà sn vui vẻ. Mà bà thích món quà của tôi chứ ?
 - Tất nhiên. Mà sao tự dưng tặng tôi đôi giày này thế, vốn bà có đi mua giày bao giờ đâu.
 - À, nó sẽ phù hợp với 1 thứ... Thôi tôi đi đây.
 - Ukm. Lên đường bình an nhá. Khi nào rồi tôi sẽ bay sang thăm bà.
 - Ukm. Chào nhé. Hoa chào tạm biệt rồi vội đi luôn, nếu ở lại thêm chút nữa, cô sợ mình sẽ khóc mất.
- Sau khi Hoa đi được 15' thì Tân đến. Cũng như Hoa vậy Tân đến 1 cách lặng lẽ đưa cho Trinh 1 món quà rồi yêu cầu cô mở.
- Oaaaa.... Trinh thốt lên kinh ngạc – Chiếc váy này đẹp thật đó. Cảm ơn cậu!
 - Ko có gì. Cậu thích là được rồi.
 - May thật. Tôi vừa được Hoa tặng 1 đôi giày trùng tông với cái váy này luôn.
 - Hoa hả? Cô ấy đâu rồi? Tân nhìn dáo dác khắp bữa tiệc nhưng ko thấy Hoa đâu cả.
 - Nó đi rồi. Nó ko nói gì với cậu sao?
 - Cô ấy đi đâu?
 - Du học. Hơn nữa nó định cư luôn bên đây rồi. Chắc sẽ ko về nữa.
 - Ko về nữa ? Cô ấy đi thật rồi sao ?
 - Uk. Mà cho tôi hỏi : Cậu có tình cảm với nó ko ?
 - Tôi nghĩ là có nhưng tình cảm ấy ko đủ lớn để tôi quên đi người tôi thích bây giờ.

- Nếu cậu ko có ý định đáp lại tình cảm của bạn tôi thì xin cậu hãy cắt đứt luôn, đừng cho nó có thêm chút hy vọng nào. Ko thì sẽ càng đau khổ.

- Tôi hiểu. Tôi về đây. Chúc cậu sn vui vẻ.

- Ukm. Chào cậu.

6 năm sau, tại LA, Mỹ :

1 cô gái xinh đẹp đang vô cùng tập trung vào chiếc máy tính, cô nghỉ ốm đã 5 ngày rồi nên công việc cứ gọi là chất thành núi. Từ ngày chính thức tiếp quản công việc của ba đến nay cô ko có giờ phút nghỉ ngơi thư giãn nào cả. Và cô cũng cứ đắm mình vào công việc ko muốn thoát ra để lấp đi chỗ trống do 1 người nào đó để lại. 6 năm trời, ko những ko thể quên mà ngày càng nhớ. Đang suy nghĩ miên man thì cô giúp việc gọi :

- Tiểu thư, có 1 người bạn của tiểu thư đến tìm.

- Ai vậy ?

- Dạ, người đó ko nói, chỉ bảo rằng cần gặp tiểu thư ngay bây giờ.

- Chị bảo người đó lên phòng gặp tôi.

- Vâng thưa tiểu thư.

Cánh cửa mở ra, trong mắt Hoa bây giờ là hình ảnh 1 người đàn ông trẻ tuổi, rất bảnh trai, hơn nữa còn hao hao giống 1 người. Nhìn kĩ lại, Hoa sững người :

- Anh...a..nh, là a..nh sa..o ?

- Phải anh đây. Giọng người đó trầm ấm, dịu dàng.

- Tân, tại sao anh ..lại ở đây ? Là anh, là người mà suốt 6 năm nay cô mong nhớ. Anh đang ở đây, đang hiện hữu ở ngay đây, trước mặt cô nhưng anh đến để làm gì ?

- Anh đến để trả lời e ?

- Trả lời gì cơ ?

- Anh muốn cho e đáp án mà anh chưa nói tại bãi biển 6 năm về trước.

- À, anh nói đi. Hoa nói hơi run run. 6 năm rồi, đã 6 năm, bây giờ anh muốn nói gì cơ chứ. Ko lẽ anh đã thích cô rồi. Anh đến để nói lời thích cô sao? Nhưng ko phải sự thật lại vô cùng kinh khủng, ko hề giống với tưởng tượng của Hoa chút nào.

1 tháng sau tại lễ đường:

- Chú rể, Trần Duy Tân có đồng ý lấy cô dâu Trương Tuyết Hoa làm vợ, hứa yêu thương cô ấy suốt đời ko?

- Tôi đồng ý.

- Cô dâu, Trương Tuyết Hoa có đồng ý lấy chú rể Trần Duy Tân làm chồng, hứa yêu thương cậu ấy suốt đời ko?

- Tôi đồng ý.

- Tôi xin tuyên bố, từ hôm nay 2 người chính thức là vợ chồng.

‘Hoan hô’ Đám đông phía dưới vỗ tay chúc mừng cặp vợ chồng trai tài gái sắc.

Cô dâu hạnh phúc, ngả đầu vào vai chú rể, khẽ thì thầm:

- Em ko biết đồng ý lấy anh có phải quyết định đúng đắn ko nữa.

- Tại sao thế?

- Anh khác người ở chỗ ko cầu hôn bằng nhẫn mà lại bằng váy cưới, chậm chạp ở chỗ em mất 2 tuần để nói lời yêu anh còn anh mất những 6 năm để đáp trả tấm chân tình đó.

- Bởi vì anh là Trần Duy Tân mà. Chú rể cười ngạo nghễ.
- Bá đạo. Nhưng e yêu anh, chàng trai lạnh lùng ạ.
- Anh cũng yêu em, cô tiểu thư kiêu kì.

Rồi chú rể đặt lên môi cô dâu 1 nụ hôn ngọt ngào. Nụ hôn như bù đắp quãng thời gian ko vui trước đây và mở đầu cho 1 tương lai hạnh phúc.

The end

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-thu-kieu-ki>